

Kötü Günün Karalaması

– MESUT ÇİFTÇİ · 08 Ağustos 2023

Kendimi iyi hissetmediğim günlerden birinin tam ortasındayım. Ruhumun derin karanlıklarından buram buram yükselen o olmamışlık, yarım kalmışlık hissi çepeçevre kuşatmış sanki dört bir yanıma. Ne yapsam olmuyor ya da ne yapsam olmayacak gibi. Bir kitap mı okusam, yoksa bir şiir mi? Dost yüzlü birkaç insanla sohbete mi koyulsam yoksa yüreğimi bir ezginin sol anahtarıyla açıp bir güzel havalandırsam mı? Şöyle uzun bir yürüyüşe mi çıksam yoksa kendimi işe güce mi versem? Yoksa tüm bunlara sırt çevirip her canım sıkıldığında yaptığım gibi bir şeyler mi atıştırırsam? Ne yapsam olmayacak gibi, ne yapsam bu yarım kalmışlık, olmamışlık hissi beni işgal etmekten vazgeçmeyecek gibi. Bu durumda en iyisi içini dökmek birilerine ya da bir şeylere ama dikkatli olmak kaydıyla elbette. Geriye tek bir seçenek kalıyor benim için; yazmak. Bende o tek seçeneği uyguluyorum şimdi. Eminim bu yazının sonunda omuzlarımdaki ağırlık hafıfleyecek, ruhumu sıkıştıran o mengene sıkmayı bırakacak, zihnime vurulan o dev pranga gevşeyecek ve ben huzurlu bir nefes alabileceğim.

İnsan insanın zehrini alır demiş eskiler. Ancak kısa ömrüm boyunca edindiğim deneyimler neticesinde anlıyorum ki bu söz sanırım söylendiği dönemde makbul bir sözmüş. Zira benim yaşadığım bu dönemde insan bir başka insanın zehrini almaktan ziyade sanki zehirlemek için ant içmiş gibi. Kime derdini sıkıntını anlatsan; ya içten içe seviniyor, ya bunu bir zayıflık olarak nitelendirip insanın aleyhine kullanıyor ya da bir kınama vesilesi olarak kabul ediyor. Derde ortak olmak, derde çare bulmak için çabalamak, teskin etmeye çalışmak, moral vermek ya da arkadaşının derdiyle dertlenmek sanki ütöpik dünyalarda, romanlarda, şiirlerde ya da tarihin silikleşmiş sayfalarında kalmış gibi. Bu çağda ne bir dost kalmış insana ne de bir arkadaş. Ama insanında benim şu an içinde bulunduğum hal gibi durumlarda zehrini bir şekilde akıtması lazım. Aksi halde o zehir insanın kendisini zehirleyecek ve daha tehlikeli bir hal alacak. Bu durumlar ben zehrime kendimi zehirlemeden akıtmanın bir yolunu buldum elbette. Bu yol benim için yazmak. Böyle durumlarda bunun çalakalem yazmak olduğunu da açıkyüreklilikle söyleyebilirim. Yani hiçbir edebi kaygı taşımadan, cümle yapılarına, imla kurallarına ve anlam bütünlüğüne takılmadan yalnızca yazmak... Yanana ve alt alta çoğalan cümlelerin oluşturduğu üretme hazzının kederini yok etmesine izin vermek. Zehirli düşüncelerin zihninden, ruhundan ve yüreğinden her kelimedede ve her cümlede silinmesine şahit olmak... Arada bir soğuk kahveden yudumlamak belki ya da Yeni Türkü müzik grubundan hüznü bir şarkı dinlemek bir yandan da...

Sıcaktır, soğuktur, gündüzdür gecedir, sabahtır ya da akşamdır hiç fark etmez. Ne zaman ya da nasıl olursa olsun insan her yerde ve her şekilde insandır. İnsan bazen belki de ortada hiçbir sebep yokken hüznelenir. Bu hüzne bir sebep aramak, bir kılıf uydurmaya çalışmak oldukça boş bir iştir. Çünkü bu birdenbire gelip insanın zihnini, kalbini ve ruhunu işgal eden bu hüznün insan yaşadıkça gelecek ve insan yaşlandıkça gitmez olacaktır. Aslına bakılırsa yaşlı olmanın da en kötü ve en öldürücü yanı budur. Bedeninizin eskimesi, hücrelerinizin artık kendini yenilememesi, katabolizmanın anabolizmanın önüne geçmesi değil bu hüznün insanı artık zehirlemesidir ölüme insanı her zaman diliminde biraz daha yaklaştran. Zamanla biriken anılar artık taşınmaz bir hale geldiğinde insan taşımaktan vazgeçer o anıları.

Her anı biz iz bırakır insanda. İyi ya da kötü olarak nitelendirmenin yersiz olduğu bu izler neticesinde izdir işte. Bu izler yaşlandıkça o kadar çok artar o kadar çok artar ki gerçek insan görünmez olur. Bu elbette acı vericidir. Zaten insanın yeryüzündeki bu kırık dökük hikâyesi temelde acı vericidir. İnsan steril bir şekilde kendi halinde otururken hayatın bir köşesinde. Bir başka insan gelir ansızın ve bu sterilitiyi, bu temizliği, bu saflığı alt üst eder. Öyle ki kendi mikrobunu bulaştırır, kendi pisliğiyle kaplar en temiz yerlerini. Hasta eder sapaşğlam kendi halindeki insanı. Ne olduğunu bile anlayamaz insan. Bir anda perişan olur. Sonrasında gelenleri hoş karşılamaz olur. Kendini güvene almak için duvarlar örmeye başlar. Ama her defasında o duvarlardan birisi atlar gelir ve yine mikrobunu, fesatlığını, hasetliğini bulaştırır kendi halindeki insana. İnsan duvarları daha da yükseltir. Hatta duvardaki pencereleri bile sıkı sıkıya örür. Ama ne yaparsa yapsın bu hayasız akını engelleyemez. Sonunda insan kendi inşa ettiği duvarlar arasında havasızlıktan ve güneşsizlikten kendisi hastalanır. Öyle ki dışarıdan gelen bir mikroba da ihtiyacı kalmaz. Kendi kendini hasta eder ve ölür. Peki, bunun çaresi nedir? Bunu bilemiyorum. Ancak bir insan olarak kendi cinsimden yani diğer insanlardan o kadar çok çekiniyor ve korkuyorum ki bunu anlatamam.

İnsan bir başka insanın hayatını zehretmek için değil daha yaşanılır kılmak için çaba sarf etmeli. Hepimiz birbirimizi yok etmeye, sabote etmeye programlanmış kötücül programlı robotlara benziyoruz. Bundan vazgeçmeliyiz.